

него мама, а най-подиръ азъ. Нагазихме изъ мжтнитъ води. Тѣ ни обхванаха до подъ колѣната. Ние бързо крачимъ, прѣминахме единъ дворъ. втори, и тъкмо влѣзохме у чичо Спасовия дворъ, чухме нови вистрѣли. „Водата, навѣрно още приижда, — каза татко, — да побързае!“ . . .

Съ голѣми усилия доближихме високото дърво. Отъ него чухме окуражителни викове. Забързахме, обаче водата ни прѣчеше да го стигнем по-скоро. Съ голѣми усилия го достигнахме и съ помощта на покачилитъ се по-рано хора, ние се покачихме и се настанихме на клоноветъ му.

Скоро нова вълна облѣ цѣлото пространство. Водата приближаваше клоноветъ. Всички треперѣхме отъ страхъ.

А дъждътъ вали безспиръ! . . .

(Слѣдва).

